

DE DONKERSTE KANTEN VAN DE NEDERLANDSE RECHTSPRAAK

DE DOOD TER TAFEL¹

Prof. Dr.ir A.F.P. van Putten, M. E. Van Putten- Veecken

Samenvatting

Dit onderzoek geeft een reflectie op de huidige status en dramatische gevolgen die kunnen optreden voor mens en maatschappij als mogelijke uitkomsten van het civiele rechtsbedrijf waaronder faillissementen. Rechters worden tot dusver niet gescreend voor hun (onaantastbare) aanstelling. Zeer vasthoudende rechtzoekenden worden mentaal en financieel in een dodelijke houdgreep genomen, wat uiteindelijk kan leiden tot maatschappelijke en/of fysieke (zelf)moord. Ook als de belangen de gevestigde verhoudingen dreigen te overschrijden treden onvoorspelbare en onvoorstelbare situaties op. We kunnen spreken van (zelf)moord op termijn in de breedste zin van het woord en een aantasting van de rechtszekerheid dan wel van het vertrouwen in de rechtspraak. Veel burgers zijn inmiddels het vertrouwen in de rechtstaat volledig kwijt door ongehoorde arrogantie en leugenachtig gedrag van rechters, advocaten, gerechtsdeurwaarders, notarissen en overige ambtsdragers. Advocaten en rechters worden soms ook zelf onder druk gezet o.a. door politieke en/of economische belangen, waarbij grenzen worden overschreden.

Het verschijnsel (zelf)moord is zo oud als de mensheid, soms vastgelegd in historische geschriften, bekend in vele culturen en kent aspecten van ethische, culturele en politieke aard. Dit geldt ook voor de rituele of (af)gedwongen zelfmoord. Uit de oudheid zijn zelfmoorden bekend van Socrates, Cleopatra, Cato en Seneca, de Borgia-familie en vele anderen. Een actueel overzicht tot 2016 met uitgebreide literatuurverwijzingen is te vinden op Wikipedia. Als gevolg van de uitkomsten van de Nederlandse rechtspraak en het gedrag van curatoren worden alleen al bij faillissementen per jaar ca 485 zelfmoorden geregistreerd.² Enkele uiteenlopende aspecten van het wettelijk geregelde machtsmisbruik die de 'vrijwillige' dood van slachtoffers ten gevolge kunnen hebben worden besproken.³

¹ Cf. 'De dood op tafel', Inaugurale reden van prof. Bob Smalhout, 1972

² Bron: Stichting diensten aan gefailleerden (Stidag)

³ Ook in gevangenis wordt regelmatig zelfdoding vastgesteld, i.e. met 38 zelfmoorden in zes jaar tijd in de P.I. te Vught.

INLEIDING

Deze ‘geloofsbelijdenis’⁴ is bestemd voor – niet alleen - slachtoffers die hun geloof in een eerlijke rechtspraak zijn verloren, maar misschien ook nuttig voor politici en rechtenstudenten. Veel burgers zijn het vertrouwen in onze rechtstaat volledig kwijtgeraakt door de ongehoorde brutaliteit, gemakzucht, arrogantie, leugenachtige gedragingen en machtsmisbruik door rechters, advocaten, notarissen, gerechtsdeurwaarders en de Overheid.

De gigantische omvang van (zwart) geld en publieke middelen die in de rechtspleging omgaan, is te vergelijken met de energie die verdwijnt in een stilstaand zwart gat. (NJB, nr. 24, 17 juni 2005) De heersende dichotomie, of tweespalt in de theorie en in de praktijk, is evident en wordt nader toegelicht.⁵ Herhaaldelijk treedt het fenomeen op van een splitsing tussen deze twee werelden. Met Syp Wynia (EW, 25 oktober 2010) kan gesproken worden over de eroderende werking van betonrot in de rechtspraak.

Het antwoord op de vraag hoe we verder moeten voor een rechtvaardiger samenleving, is nog steeds open. Immers in alle geledingen van de maatschappij heeft het verrottingsproces toegeslagen, i.e. van kerk en onderwijs, van wetenschap tot financiële markten, goede doelen, vastgoed, medische ‘fabrieken’, bij de farmaceutische industrie en vele (semi)overheidsinstanties. Elke keer blijken macht, belangen, geld, jaloezie, hebzucht en (seksuele) relaties, als “*driving forces*” - een doorslaggevende rol te spelen.⁶ In een diepgaande analyse kan aangetoond worden dat deze ‘*driving forces*’ dermate afhankelijk zijn van omgevingsfactoren, dat van duurzaamheid nooit sprake kan zijn. Ongestraft financieel machtsmisbruik leidt tot een krimpende / ‘elitaire’ maatschappij waar de gewone burger het slachtoffer van wordt.⁷ In dit artikel wordt de donkerste kant van de rechtspraak belicht, die in ca. 500 gevallen per jaar tot zelfmoord leidt. De volgende onderwerpen worden daarbij aan de orde gesteld.

- De trias politica
- Parametriseren van wettelijke bepalingen in de rechtspraak
- Processuele nietigheid
- Openbaarheid van uitspraken
- De faillissementswet
- De rol van de curator
- Quo vadis?
- Wat is moord, wat is zelfmoord?
- Oorzaken van zelfmoord
- Wat betekent Religie in de Rechtspraak?
- Causaliteit en Conclusies

⁴ “Het juristen bedrijf heeft iets van een Nieuwe kerk, met bijbehorende klederdracht en rituelen”. , p. 216, Uitg. Hendrik Kaptein, *Kwade zaken? De moraal van het juridisch beroep*, Ars Aequi, 2006.

⁵ Dichotomie wordt gedefinieerd als twee tegelijkertijd naast elkaar bestaande strijdige concepten of structuren. Voorbeeld, sommige insecten zijn hermafrodit. Zie ook psychologie en sociologie.

⁶ Iedere persoon wordt beheerst door persoonlijke drijfveren, waarbij vaak gevoel boven ratio gaat.

⁷ E.g. De *Panama Papers*, 2016

DE TRIAS POLITICA

Alhoewel rechtspraak onafhankelijk behoort te zijn en gebaseerd is op de *trias politica* d.w.z. de scheiding der machten - i.e. de wetgevende, de uitvoerende en rechtsprekende macht, blijkt dit in de praktijk een wassen neus te zijn als bepaalde grenzen van gevestigde belangen dreigen te worden overschreden.⁸

Een actueel, saillant en absoluut geraffineerde vorm van politieke interferentie in de rechtspraak, wordt gevonden in de ongedateerde brief van de Christelijk ex-minister van Justitie E. Hirsch Ballin, "*Richtlijnen voor aangiften faillissementsfraude*" Afdeling Wetgeving, Rechtspleging en Rechtsbijstand: Citaat:

"Vertrouwelijke mededeling.

Als preventieve maatregel dienen aangiften faillissementsfraude waarbij de betrokkenheid van curatoren aannemelijk is, altijd beantwoord te worden met de Oplegmededeling⁹ ten behoeve van de aangever.

Indien Beklag ex art. 12 Sv, hierop volgt, is overeengekomen dat het Gerechtshof deze oplegging rechtsgeldig zal bekrachtigen."

De minister van justitie, E. Ballin ¹⁰

Deze vorm van politieke interferentie is zonder meer verwerpelijk en tast de integriteit, geloofwaardigheid en onafhankelijkheid aan van de Nederlandse rechtspraak. Er zijn talloze voorbeelden bekend van interferentie tussen deze drie grootheden.¹¹ Dit gaat vaak hand in hand met politiek machtsmisbruik en is zo oud als de mensheid zelf.

Eenvoudig is aan te tonen dat de rechtspraak in Nederland een open systeem is, dat geen interne, noch externe terugkoppeling kent, daar uitspraken niet getoetst mogen worden aan de grondwet en evenmin onderworpen zijn aan afdwingbare kwaliteitseisen. Nederland kent geen constitutioneel hof¹² en klachten bij de PG van de Hoge Raad worden doorgaans afgewezen. Het is zelfs niet duidelijk of het aantal vernietigde uitspraken van rechters wordt bijgehouden.

Dit is te vergelijken met het terzijde schuiven van het *Système Internationale d'Unité*, (SI) het basiseenheidensysteem voor maten en gewichten in het handelsverkeer. De Nederlandse wetgeving berust ook op (Inter)nationale afspraken, e.g. EVRM en BUPO. De praktijk leert, dat ambtenaren met rechtspraak belast (rechters en raadsheren) zich daar niet aan behoeven te houden, want ze zijn immers volledig

⁸ De *trias politica* is bedacht door de Franse filosoof Charles baron de Montesquieu (1689-1775). Montesquieu was zeer belangrijk voor de ontwikkeling van de rechtstaat. Hij vond de vrijheid van de inwoners van een staat erg belangrijk, en hij zag in dat personen of organisaties met veel macht vaak misbruik maken van hun macht. Daarom kwam hij met het idee om de macht te verdelen. Het gevaar van machtsmisbruik is dan minder groot.

⁹ Oplegmededeling wil zeggen sepot van de aangifte.

¹⁰ De bewering dat deze brief een vervalsing zou betreffen, is onjuist.

¹¹ Wilders en Fortuyn.

¹² In het SI eenheden systeem zijn internationale afspraken gemaakt voor 7 basis eenheden, waaruit alle andere eenheden zijn afgeleid. Een uitgebreide verhandeling hierover wordt gevonden in het artikel: "*Introductie tot het ISO 9000 kwaliteitsmanagementsysteem binnen het rechtsbedrijf.*" (Van de auteur)

autonoom en behoeven aan niemand verantwoording af te leggen, waarbij (in Nederland) toetsen aan de grondwet bovendien ook nog eens verboden is!

PARAMETRISEREN VAN WETTELIJKE BEPALINGEN IN DE RECHTSPRAAK

Vele door de wet gegeven bepalingen en voorschriften zijn, bewust of onbewust, multi-interpretabel. Anders gezegd, ze kunnen eenvoudig worden *geparametriseerd* door een persoonlijke uitleg en draai te geven aan de betekenis van een gegeven wetsbepaling. Door een persoonlijke interpretatie dan wel het negeren van jurisprudentie of wetenschappelijke onderbouwing, wordt vervolgens hieraan rechtsgevolgen verbonden, die de rechter geraden acht ten einde de gewenste uitkomst te verkrijgen. In het algemeen is iedere uitspraak geparametriseerd door tijd, plaats, cultuur, geslacht, de kwaliteit van de beoordelaar, gang van zaken in de rechtszaal en andere (externe) invloeden van media en politiek. Anders gezegd: het aantal vrijheidsgraden per wetsartikel is bewust of onbewust zo groot, dat naar hartenlust ‘gewinkeld’ kan worden. De overvloedig bestaande jurisprudentie is hiervan het bewijs.

In beginsel is iedere rechterlijke beslissing niets anders dan een meer of minder geslaagde afspiegeling van hetgeen werkelijk is gebeurd. De praktijk leert, dat partijen tijdens een procedure, elkaar proberen mentaal te destabiliseren door het handelen van een partij voor de rechter die de zaak moet beoordelen, zo zwart mogelijk af te schilderen.

Artikel 21 Rv illustreert deze vrijheidsgraden: *“Partijen zijn verplicht de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren. Wordt deze verplichting niet nageleefd dan kan de rechter daaruit de gevolgtrekking maken die hij geraden acht.”*

Aantekening 2 c van Kluwer BRv, Tekst en commentaar zegt: **“Partijen.** Art. 21 spreekt van Partijen. De verplichting de van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren wordt derhalve nadrukkelijk opgelegd aan partijen. Hieronder wordt niet verstaan de advocaten van partijen. Wanneer advocaten de feiten niet volledig of naar waarheid aanvoeren, kunnen zij **wellicht** tuchtrechtelijk worden aangesproken. Dit is een gotspe en loopt vast op gedragsregel 30 van de advocatewet: *“Een advocaat dient zich te onthouden van het verstrekken van feitelijke gegevens waarvan hij weet, althans behoort te weten dat deze onjuist zijn”*.

Een opmerkelijk tweede voorbeeld dat valsheid in geschrift oplevert, wordt gevonden in art. 230 lid 3 Rv: *“Het vonnis wordt door de rechter, of bij een meervoudige kamer, door de voorzitter en griffier ondertekend. Het vonnis kan ook worden ondertekend door de rechter die het uitspreekt.”*

In deze tweede zin van dit artikel is regelrecht de mogelijkheid van valsheid in geschrift opgenomen voor een authentieke akte, immers, *“Voorop gesteld moet worden dat valselijk opmaken in de zin van art. 225, eerste lid Sr¹³ ook omvat het plaatsen van de*

¹³ Dit geldt dus mutatis mutandis ook voor een authentieke akte ex art.227 Sr.

handtekening of naam van een derde onder een overigens waarheidsgetrouw opgemaakt geschrift, aangezien daardoor een onjuist beeld ontstaat omtrent de identiteit van de auteur die dat geschrift heeft opgesteld en dus omtrent de herkomst daarvan". HR nr. 111.872, 14 december 1999. Over de rol van de griffier wordt in deze tweede zin met geen woord gerept.

Bovendien worden in de (civiele) rechtspraktijk de mededelingen van advocaten als een verantwoordelijkheid resp. aansprakelijkheid beschouwd van de betreffende partij. Een uitzondering hierop is de zgn. confraternele informatieverstrekking/ -uitwisseling.

Alle 'gewenste' vrijheid van handelen voor de beoordelaar en de advocaat is doorgaans aanwezig.¹⁴ Het is binnen de rechtspraak een kennelijk algemeen gebruik geworden, door de weinig exacte formulering van wetten, de wetsbepalingen te parametriseren¹⁵ teneinde te allen tijde de gewenste uitkomst te kunnen bewerkstelligen, met als gevolg dat van objectivering van de waarheid en/of hetgeen is voorgevallen vaak weinig overblijft. Dit gaat zelfs zover dat soms het bestaan van bepaalde wetten wordt ontkend en de rechtsbedeling ontaardt in een prestigestrijd i.p.v. in een eerlijke maatschappelijke dienstverlening.

Het is mede daarom dat de burger zijn vertrouwen in de wet en in de rechtspraktijk wel moet verliezen. Men spreekt van teleologische uitspraken.

PROCESSUELE NIETIGHEID

De wet kent een beperkt aantal artikelen waar dit niet kan, daar in die gevallen de wet imperatief en dwingend is. Deze categorie wetten vallen onder Processuele nietigheid, te vergelijken met de verkeersregels in het gewone verkeer, maar dan in de wet. Deze kleine groep wetten en voorschriften zijn niet multi-interpretabel en kennen geen vrijheidsgraden. Ze vallen onder *schendingen van vormvoorschriften van openbare orde met de sanctie van nietigheid bedreigd!*

In concreto is bij een beroep op processuele nietigheid van rechtswege dan ook het volgende van toepassing:

"In al deze gevallen is het derhalve niet de rechter, die de nietigheid der processuele verrichting (als oppositie of beslag) als gevolg van het verzuim constitueert door zijn vonnis, doch krachtens de wetsbepaling zelve is de verrichting nietig door het enkele verzuim; de rechter constateert slechts die nietigheid. Er is geen ontkomen aan; de nietigheid ligt er, en de wettelijke basis ervan, de sanctie in de desbetreffende wetsbepaling opgenomen, is een dwingend voorschrift, dat den rechter tot zijn beslissing moet leiden. Men moge deze

¹⁴ *De moraal van het juridisch beroep*, Ars Aequi, Hendrik Kaptein, 2006.

¹⁵ Parametriseren betekent hier dat alle wetten voorzien worden van tijd-, plaats-, cultuur- en persoonlijkafhankelijke parameters waardoor - naar gelang de 'smaak' van de beoordelaar en het belang - altijd de gewenste uitkomst bewerkstelligd kan worden en iedere objectivering van de rechterlijke beslissing de nek wordt omgedraaid.

uitkomst betreuren, doch richte alsdan zijn bezwaren tegen de wet zelve, die er toe noopt in haar systeem van haar imperatieve nietigheden.” (Pagina 98)¹⁶

Schendingen van vormvoorschriften van openbare orde met de sanctie van nietigheid bedreigd, zijn dan ook niet onderhandelbaar, noch onderworpen aan interpretaties van partijen of van de rechter, en/of veranderingen van de ratio! Met andere woorden de veel gebruikte verwerping met een beroep op art. 66 lid 1 Rv kan bij een beroep op Processuele nietigheid geen doel treffen, vanwege het imperatieve en dwingende karakter van Processuele nietigheid en de ratio daarvan, dat in de proceselementen zelf is gelegen. Het is opmerkelijk dat er in de wet geen enkele systematiek valt te ontdekken, wanneer deze sanctie optreedt.

Rechtbanken en Gerechtshoven hebben hier aantoonbaar grote moeite mee, daar bij een beroep op Processuele nietigheid de burger veelal gewezen wordt om een hoger rechtsmiddel in te stellen. Tegen wat?

Bij een beroep op Processuele nietigheid *wegens schendingen van vormvoorschriften van openbare orde met de sanctie van nietigheid bedreigd*, valt er niets te vernietigen en kan een hoger rechtsmiddel geen doel treffen, daar de proceshandeling - onder die gegeven wettelijke voorwaarden - nu juist heeft geleid tot nulliteit van die proceshandeling vanwege de wet zelf.

OPENBAARHEID VAN UITSPRAKEN

Een goed voorbeeld van rechtspleging zonder vrijheidsgraden, waarbij een beroep op processuele nietigheid *wegens schendingen van vormvoorschriften van openbare orde met de sanctie van nietigheid bedreigd*, volledig op zijn plaats is, betreft de verplichting tot openbaarheid van uitspraken.

De slotzin onder rechterlijke beslissingen: “*In het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van de griffier*” is in de praktijk een geïnstitutionaliseerde leugen, als partijen niet daadwerkelijk in de gelegenheid gesteld zijn bij de uitspraak aanwezig te kunnen zijn. Dit geldt dus zowel voor de datum van vervroegde, maar ook voor de datum van een uitgestelde uitspraak. In alle gevallen dient voldaan te worden aan art. 229 Rv, zodat datum en tijd van de uitspraak aan partijen is medegedeeld. Wordt hieraan niet voldaan, dan is niet voldaan aan de wet openbaarheid van uitspraken. Dit voorschrift is dwingend, imperatief en wordt in het onderstaande nader toegelicht.

Art. 121 Gw

“*Met uitzondering van de gevallen bij de wet bepaald vinden de terechtzittingen in het openbaar plaats en houden de vonnissen de gronden in waarop zij rusten. De uitspraak geschiedt in het openbaar.*” (Zie ook art. 14 BUPO, art. 6 EVRM)

Deze bepaling is niet multi-interpretabel! Partijen dienen aanwezig te kunnen zijn.

¹⁶ Zie proefschrift F.M.J. Jansen, 6 mei 1955, ‘*Nietigheid in het Burgerlijk procesrecht*’, pagina 98.

Dat partijen meestal niet komen opdagen, staat hier geheel los van. Dat gesteld wordt na sluiting van de zitting: *“u hoeft niet aanwezig te zijn bij de uitspraak”*, is geen garantie dat de uitspraak in het openbaar is en/of wordt gedaan.

Art. 4.1 Wet RO¹⁷

“Tenzij bij de wet anders is bepaald, zijn, op straffe van nietigheid de zittingen openbaar.”

Dat hier het element ‘op straffe van nietigheid’ wordt vermeld is bij een vervroegde uitspraak een evidente misslag, daar in een gegeven concreet geval de vervroegde uitspraakdatum is achtergehouden, zonder mededeling vooraf aan partijen, zodat partijen bij deze processuele verrichting tijdens de desbetreffende verplichte openbare zitting niet aanwezig konden zijn.

Art. 5.1 Wet RO

“Op straffe van nietigheid geschiedt de uitspraak van vonnissen en arresten in burgerlijke zaken en strafzaken in het openbaar en bevatten deze beslissingen de gronden waarop zij berusten”.

In dit artikel is wederom het element ‘op straffe van nietigheid’ vermeld. Een voorbeeld hiervan is de vervroegde uitspraakdatum van 20 april 2016 i.p.v. 18 mei 2016. (C/10/485523/HA ZA 15-1002)

De uitspraakdatum is achtergehouden, zonder mededeling vooraf aan partijen, zodat partijen niet bij de uitspraak aanwezig konden zijn, hetgeen automatisch leidt tot nietigheid van de uitspraak!

Art 5. 2 Wet RO

“Op straffe van nietigheid worden de beschikkingen, vonnissen en arresten in burgerlijke zaken en strafzaken gewezen en de uitspraken in bestuursrechtelijke zaken gedaan met het in deze wet bepaalde aantal rechterlijke ambtenaren met rechtspraak belast.”

en

Art. 5 lid 2, 3 Wet RO

“Indien bij de wet is bepaald dat ook anderen dan rechterlijke ambtenaren deel uitmaken van een meervoudige kamer, zijn de beslissingen van de desbetreffende meervoudige kamer tevens nietig, indien deze beslissingen niet zijn genomen met het in deze wet bepaald aantal personen, niet zijnde rechterlijk ambtenaar.”

Of aan deze bepalingen is voldaan moet geverifieerd kunnen worden aan de hand van de desbetreffende schriftelijke uitspraak.

Art. 7 Wet RO lid 2 en 3

Ingevolge art. 7 Wet RO is op straffe van nietigheid ook de griffier verplicht deel te nemen aan de beraadslagingen ter Raadkamer. (e.g. HR 2 juni 1930 NJ 1930,1224) Indien de naamsvermelding en ondertekening van de griffier onder de rechterlijke beslissing ontbreekt, is iedere traceer- en / of verifieerbaarheid, dat de griffier van de

¹⁷ Wet RO, Wet op de rechterlijke organisatie.

terechtzitting als waarnemer en opsteller van de enige kenbron (lees het Proces-verbaal) ex art. 156 lid 2 Rv, heeft deelgenomen aan de beraadslagingen, illusoir.

Art. 229 Rv

“De rechter bepaalt de dag waarop hij uitspraak zal doen en deelt deze dag aan de eiser en aan de in het geding verschenen gedaagde mede. Op verlangen van de in het geding verschenen partijen stelt de rechter de uitspraak uit.”

Dit artikel ziet er op toe dat de openbaarheid van uitspraak ex art. 5 lid 1 Wet RO gegarandeerd wordt. Dit geldt dus ook voor vervroegde uitspraken en daaraan wordt in concrete gevallen vaak niet voldaan! Ter zake openbaarheid van uitspraken, dient dus de mogelijkheid van de aanwezigheid bij de uitspraken altijd te worden gegarandeerd!

In dit voorbeeld komt het verschil in karakter tussen materieel en processueel recht tot uiting. Gesteld kan worden dat materieel recht de verhoudingen bevat tussen partijen (publiek en civiel recht) en Processueel recht alleen het wettelijk procesobject zelf betreft, waarvan de inhoud en strekking onafhankelijk van partijen en de rechter uitsluitend door de wet is bepaald.

DE FAILLISEMENTSWET

De donkerste kanten en uitwassen van de Nederlandse rechtspraak worden gevonden in de faillissementswet van 1895, laatstelijk gewijzigd bij Stb 2013 487. Het uitgangspunt van de Faillissementswet is schuldeisers, waar mogelijk, alsnog genoegdoening te verschaffen voor geleverde diensten en goederen. Dit is een gerechtvaardigd en begrijpelijk uitgangspunt.

Een faillissementssituatie kan ontstaan uit overmacht, wanbeheer, tekortschietende liquiditeit, of regelrechte fraude. In al deze gevallen ontstaat een situatie die bijna onomkeerbaar is. In enkele gevallen is een doorstart mogelijk. Dat er ook misbruik gemaakt wordt van de Faillissementswet is in de praktijk al vele keren bewezen.

Die praktijk leert dat als de betreffende persoon of organisatie opgehouden heeft te betalen en het faillissement is uitgesproken door de Rechter-commissaris, een curator wordt aangesteld. Vanaf dat moment houdt het persoonlijk leven op te bestaan en belandt de persoon of organisatie op de maatschappelijke vuilnisbelt met alle mogelijke psychische, sociale en fysieke gevolgen van dien. Een grote gefailleerde organisatie kan een kettingreactie van faillissementen veroorzaken, naast privé faillissementen bij vermeende/beweerde bestuurlijke aansprakelijkheid.

DE ROL VAN DE CURATOR

Curatoren hebben een status met een bijna onbeperkte volmacht over alle (privé) bezittingen, roerende en onroerende goederen, pensioengelden, bankrekeningen, bezittingen van mede-eigenaren en gezinsleden, echtgenoten, enz. enz. Een aantal uitvoerig bestudeerde faillissementsdossiers geeft aanleiding tot de volgende opmerkingen.

1. Een faillissement is voor betrokkenen een maatschappelijk doodvonnis, hetgeen het aantal zelfmoorden verklaart, dan wel 'rechtvaardigt'.
2. Nagenoeg alle curatoren werken zonder gedragsregels en effectief toezicht en gedragen zich in de praktijk vaak als roofridders door de boedel van de failliet tegen een fractie van de waarde leeg te plunderen en eventueel onderhands te verkopen tegen een meerwaarde;
3. Veel curatoren verstaan hun 'plicht' zo goed dat de failliet op een maatschappelijke schroothoop eindigt, of in het ziekenhuis of op het kerkhof.
4. Klachten bij de Orde dan wel bij de rechter-commissaris worden doorgaans niet gehonoreerd; bovendien procederen curatoren op kosten van de boedel.
5. Een 'goede' curator handelt in strijd met artt. 3, 6 en 8 EVRM en draagt er zorg voor dat de failliet/saniet volledig wordt gedepersonifieerd, onder meer door deze waar mogelijk ook te beschuldigen van (bestuurlijke) fouten;
6. De Faillissementswet is archaïsch en op punten in strijd met het EVRM, tenzij het EVRM buiten werking wordt gesteld;
7. Door de inbeslagname van de administratie verliest de gefailleerde meestal alle (TEGEN)BEWIJSSTUKKEN.
8. De verplicht openbare kwartaalrapportage van curatoren t.b.v. van de Rechter-commissaris, is meestal een fopspeen, daar deze door het grote aantal faillissementen niet gelezen worden en vaak 'achterlopen';
9. De failliet is vaak niet bekend dat hij recht heeft op deze kwartaalverslagen en commentaar kan indienen;
10. De vereniging INSOLAD geeft de beroepsgroep van insolventieadvocaten de nodige rugdekking om ongestraft verder te kunnen gaan en klachten worden geseponseerd.

QUO VADIS?

Na deze enigszins gechargeerde uiteenzetting, is de belangrijkste vraag die we ons als lid van deze maatschappij kunnen stellen: "In welke maatschappij leven wij"? Wat willen wij zelf, wat willen wij gedaan hebben als we met pensioen gaan of uiteindelijk gedwongen door natuurlijke of onnatuurlijke oorzaken, deze aarde verlaten? Met andere woorden, wat willen we als erfenis nalaten?

Quo Vadis is de vraag voor de aan ieder gegeven arbeidzame tijd van ca 1500 -2000 weken! Tot nu toe lijkt het alleen een streven naar macht, geld, seks, driften en andere verslavingen, waarvan er een is aangeboren, dat niet alleen nageslacht garandeert, maar ook misbruik in de ergste vorm. Een belangrijke onderzoeksvraag is: waarom wordt er zoveel maatschappelijke en sociale schade aangericht en zijn er zoveel zelfmoorden als resultaat van deze rechtspraktijk binnen de faillissementswet? Wat is het maatschappelijk rendement van een faillissement? En wie is aansprakelijk voor misstanden waarbij ook de schuldeisers worden opgelicht?

WAT IS MOORD, WAT IS ZELFMOORD?

Wat zijn factoren waardoor (zelf)moord kan optreden na een faillissement?

Moord wordt gedefinieerd als het met opzet iemands leven ontnemen, of op onwettige wijze opzettelijk beëindigen van het leven van een ander, waar een strafverzwarend element aanwezig is en kan gelegen zijn in macht, geld, eerwraak en vrouwen, e.a. Elke dag kunnen we lezen hoe mensen hun leven wordt ontnomen en verliezen.

Zelfmoord, zelfdoding of suicide (Latijn: *suicidium*, van *sui* = zelf/zichzelf en *caedere* = doden)^[1] is de benaming voor het opzettelijk beëindigen van het eigen leven. Als een poging is mislukt spreekt men van zelfmoordpoging. Zelfmoord verschilt van euthanasie, waarbij het leven op eigen verzoek door een ander wordt beëindigd. Een variant op zelfmoord is zelfeuthanasie, waarbij de zelfmoord in relatieve openheid gebeurt door er andere mensen bij te betrekken. Een uitgebreide alfabetisch overzicht van zelfdodingen van bekende personen is te vinden op Wikipedia. In de westerse maatschappij wordt zelfdoding afgekeurd!

Zelfmoord is in Nederland een niet te onderschatten doodsoorzaak. Tijdens de crisis is het aantal zelfmoorden in Nederland alleen maar toegenomen. Dit nadat het aantal zelfmoorden al dertig jaar dalende was. Over wat voor aantallen spreken we dan? In 2007 waren 1353 gevallen van zelfmoord bekend. In 2010 waren dit er al 1600 en in 2013 1854. In Nederland is een poging tot zelfmoord niet strafbaar, maar er rust wel een maatschappelijk taboe op. (Bron Wikipedia)

In het bijzonder bij faillissementen treedt een situatie op voor de failliet en zijn gezin, dat een curator, bij vonnis aangesteld door de Rechter-Commissaris (RC), alle macht overneemt en de persoon die het betreft in een volledig afhankelijk positie komt te verkeren. Alle menselijke waardigheid en zelfrespect wordt afgenomen. De persoon wordt vanaf dat moment aangesproken met 'failliet', krijgt een faillissementsnummer en wordt daarmee ge-de-personifieerd.

In een klap raakt de gefailleerde alle bezittingen en zeggenschap over het eigen leven kwijt. Huwelijken stranden, relaties worden vernietigd, gezondheidsklachten van gezinsleden zijn schering en inslag. Zelfs op vakantie gaan zonder toestemming

van de curator is er niet meer bij. Veel curatoren, verblind door hun machtspositie, maken misbruik van hun positie, zonder dat de Rechter-commissaris het nodig vindt in te grijpen.¹⁸ Dit zou ook niet kunnen omdat Rechter-commissaris fysiek en logistiek niet in staat is de duizenden verplichte faillissementsverslagen en klachten te lezen. Vaak is een hele afdeling belast met de administratieve afwikkeling. De onnodige maatschappelijke en sociale schade met vernietiging van werkgelegenheid is soms enorm.

OORZAKEN VAN ZELFMOORD

Zeer veel studies hebben het verschijnsel zelfmoord onderzocht¹⁹. Enkele mogelijke factoren die bij een faillissement kunnen optreden, zijn:

- Volkomen negatief zelfbeeld;
- Verlies aan zelfrespect;
- Impulsief en overdreven Perfectionistisch;
- Angstig, somber, depressies;
- Zwart-wit denken en piekeren;
- Uitzichtloosheid en geen toekomst meer zien;
- Zinloosheid van verder bestaan;
- Idealen zijn onbereikbaar geworden;
- Machteloosheid en wanhoop;
- Gevoel van mislukt zijn in het leven;
- Ondraaglijke emoties, waardoor de verbinding tussen de fysieke werkelijkheid en de eigen identiteit wordt verbroken.

Faillissementen schieten vaak hun doel volledig voorbij en kunnen in een groot aantal gevallen voorkomen worden met een goed stuk begeleiding, zoals verleend door de stichting STIDAG e.d. Tijdig en goed overleg zou veel materiële en immateriële schade kunnen voorkomen. Dat sommige advocaten durven te zeggen, ga je faillissement maar aanvragen als oplossing van het probleem, is een laakbaar en toerekenbaar verwijtbaar advies en totaal onverantwoord.

¹⁸De vereniging INSOLAD, de vereniging van insolventie-advocaten, is opgericht ter bescherming van de eigen beroepsgroep.

¹⁹ Op internet is uitvoerige informatie te vinden over mogelijk oorzaken en gevolgen van zelfmoord.

WAT BETEKENEN INTEGRITEIT, ZELFRESPECT EN RELIGIE

Deze onderzoeksvraag is van belang, omdat sommige mensen een faillissement, mentaal zonder kleerscheuren doorstaan en andere volledig ten gronde gaan.

Faillissementen gaan gepaard met heel veel verdriet, wanhoop, vloeken, machteloosheid, gezondheidsprobleem, ziekte, echtscheidingen, verlies van werkgelegenheid, verlies van zelfrespect en status, sociaal isolement en tenslotte mogelijk zelfmoord.²⁰

Dit is wellicht vergelijkbaar met mensen die een concentratiekamp hebben overleefd door geluk, hulp, mentale kracht, opvoeding, training en misschien hun geloof? De onrechtvaardigheid en het misbruik van het vigerende recht is aanwezig in elk faillissement, zonder dat iets gedaan kan worden door de failliet.

De vraag hoe kan God dit toelaten, als dit geloof aanwezig is, is een verkeerde vraag. Veel mensen stellen zich de vraag of het leven zin heeft? Bij deze vragen komt religie aan de orde, omdat gewenste of ongewenste antwoorden gevonden kunnen worden bij verschillende religies.

Of er relaties kunnen worden gevonden tussen religie (normen en waarden) en rechtspraak is waarschijnlijk uitsluitend van individuele aard en wordt bepaald door opvoeding, opleiding en achtergrond. Alle geloofsovertuigingen spreken van medemenselijkheid, rechtvaardigheid, geborgenheid, recht op leven, een menswaardig bestaan, gestoeld op harmonie/liefde. Het recht kent geen (naasten) liefde en heeft alle menselijk handelen geabstraheerd in artikelen, wetten en voorschriften. Ten tijde van Napoleon is de verbinding tussen kerk en politiek in West-Europa definitief verbroken, hetgeen begrijpelijk is door het toen ter tijd alom aanwezige machtsmisbruik door de kerk.

De natuur heeft zijn eigen onveranderlijk algemene grensoverschrijdende wetmatigheid, zichtbaar en niet zichtbaar, waaruit nog steeds lering getrokken kan worden. Deze wetmatigheden zijn voor ons beschikbaar in vele soorten geschriften en publicaties.

Een saillant voorbeeld is de ontkenning van het bestaan van seksualiteit binnen bepaalde geloofsstromingen, hetgeen geleid heeft tot (macht)misbruik, rampen en vele verwrongen dan wel getraumatiseerde geesten.

CAUSALITEIT EN CONCLUSIES

Er bestaat een aantoonbare causaliteit tussen oorzaken en gevolgen van een faillissement. Er rust een groot maatschappelijk taboe op zelfmoord in de politiek en in de media, waardoor deze 'ziekte' onbehandeld en onbesproken blijft. De

²⁰ NB Dezelfde verschijnselen kunnen optreden bij klokkenluiders, waarbij in de praktijk de werkgever voor ogen staat de melder van misstanden maatschappelijk volledig te vernietigen, hetgeen ook soms leidt tot zelfmoord.

maatschappelijke schade en sociale gevolgen bij een faillissement zijn vaak zeer ingrijpend en omvangrijk, waardoor het rendement van een faillissement zeer twijfelachtig is, mede door vernietiging van kapitaal en werkgelegenheid, de onnodige rechtszaken en de afhankelijkheid van uitkeringen. Dit kan ook bij de schuldeisers parallelle financiële debacles veroorzaken.

Waarom bestaat er geen politieke en journalistieke aandacht voor de 500 slachtoffers per jaar van het juridische steekspel van advocaten, deurwaarders en rechters met de zelfdoding van burgers die geen kant meer uit kunnen? Dit als rechtstreeks gevolg van rechterlijke uitspraken en executies van vonnissen door gerechtsdeurwaarders!²¹ Er zijn ca. 30 huisuitzettingen per dag, 380.000, gezinnen met huurschuld die moeten kiezen tussen wonen en eten, en 1,4 miljoen huiseigenaren met een hypotheek onder water!²²

In 75 procent van de faillissementen blijkt fraude een rol te spelen en spreekt de curator bestuurders/ondernemers aan voor onzorgvuldig bestuur of faillissementsfraude met als gevolg het leggen van beslag op vermogen en inkomsten van die bestuurders/ondernemers. Van de een op de andere dag wordt er met toestemming van de Rechter-commissaris of de Voorzieningenrechter beslag gelegd op inkomen, vermogen en administratie, c.a. Het gebruik van grof geweld en braak bij het betreden van het pand is geen uitzondering. Bestuurders/ondernemers zijn dan alle regie kwijt en kunnen zich niet meer verdedigen tegen deze veelal valse of valselijk opgemaakte beschuldigingen, geïnstigeerd door curatoren en/of advocaten. Beschuldigingen waarvan de oorsprong meestal te zoeken zijn in wrok, jaloezie, of concurrentie-overwegingen. Veelal kan het aantal zelfmoorden geheel herleid worden op de handelwijze van curatoren, advocaten en rechters.

De politiek en de overheid hebben hier een eigen verantwoordelijkheid, daar het uitkomsten van het rechtsbedrijf betreffen op grond van de door de overheid zelf ingestelde wetten en voorschriften. Deze verantwoordelijkheid kan niet genegeerd worden. Dat de dood in de breedste zin en (zelf)moord een aanwijsbaar resultaat kan zijn van het rechtsbedrijf, staat onomstotelijk vast. Zonder dat de aansprakelijke personen ter verantwoording worden geroepen.

Juli 2016

²¹ Er bestaan gerechtsdeurwaarders die een groot gebrek aan kennis en kunde vertonen en het verschil niet kennen tussen een minuutakte en een grosse.

²² Zie ook [commentaar](#) op het rapport van het Sociaal Cultureel Planbureau (SCP).